

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

ÉRTESÍTŐ.

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre . . . 4 frt. Évnegyedre . . . 1 frt.
Félévre . . . 2 „ Egyes példány . . . 10 kr.

Hirdetések jutányos árért közölletnek, külön „indannyiszor 30 kr helyegdíj mellett.

Szerkesztői iroda Debreczenben: Naguj-nitza 1609. sz. a.

Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételnek Nuriásán Péter fűszerkereskedésében.

A nyilttérben magán és pártérdekű cikkeknek ölcso árért elfogadunk.

Debreczenben.

1873.

Szent örömmel üdvözlöm határod
Esti fényben uszó róna tája!
Gyermekségem ringó bőlesőjének,
S ifjuságom álminak hazája!

Im eljöttem még egyszer, hogy újra
Lássalak, hogy kebleden át öljem
Husz esztendő örömét keservét,
S más husz évét néked elbeszéljem.

Minden, minden még a régi rajtad,
Minden tárgyad régi ösmerősöm,
Melynek képét emlékezetemben
Husz év óia szent hűséggel őrzöm.

Itt a buza; habzó tengeréből
Mélán szól ki a fűz pitypalatytja,
Mig magát a gyenge esti szellő
A kalászon csendesen ringatja.

Ért kalászkok sárga tengerén tul
Kis tanyáknak füstölög kéménye,
S mintha hívogatna, annyi kútnak
Bólint felém száraz görbe géme.

Fejem felett vadrucczak csoportja
Zugva száll a sásővezte tóra;
Tarka gólya lépeget felém, tán
Egyik őse volt házunk lakója.

Igen, ott, hol a nap bucsu csókja
A kettős toronynak érzetétőjén
Rózsá fényben felragyog előtttem:
Ott nőttem fel Debreczen emlőjén.

Ott a kis ház, melyben csecsemői
Bőlesőmet az anyakéz ringatta,
S a kis kert, hol első oktatását
Szellememnek a természet adta.

Óh az agg szülők! Ók réges régen
Porladoznak Csokonai mellett;
Óh, hogy velők annyi szép reménynek
S szeretetnek sirba szállni kellett!

Láttak ők, mint gyermeket, mint ifjat
Küzdni engem a sors haragjával;
Aggodalmak és remény közt vártak
Hű ölkébe győzelem-pálmával.

De a küzdés hosszú és kemény volt,
Előbb tört meg a két szerető szív;
Most ölelő karok helyét, sirjokhoz
Csak két hideg barna lejtőjök hív.

Nyomorú sors! add meg pályabérem,
Add legalább a vigaszt nekem, hogy
Szülőföldem enyhén fog borulni
Csontjaimra, majd ha életem elfogy! —

És te műzsák büszke palotája!
Lelkesülten hogyné köszöntnélek?
Benned forrott hozzám érzelemmel
Annyi rokon hű baráti lélek.

Ők is, ők is elszéledtek szerte
A küzdőtéren; — nagy küzdő az élet,
Bármily édes a barát emléke;
Viszontlátást itt alig remélhet.

De bár merre hányt sorsom szeszélye,
Nékem mindig kedvesek valátok;
Kedves helyek! játszó gyermek társak!
Hű barátok! : Áldásom reátok!!

Bonyhay József.

Vallomások kávé mellett.

— Önbeszélés. —

— Kihallgatta: Bodossy Pál. —

(Folytatás.)

Ezzel is elvégezhethetjük.

Ótsátok el a gyertyát monda, az istenítéletnek sötétben kell végrehajtatnia.

— De mit akarsz o koppantókkal Aladár?! az égére!
... Semmit egyebet, mint a Paczuha Janó életmécseének hamvát elkoppantani. — Védi ön magát Paczuha ur! vagy azt akarja, hogy felspékeljem mint egy tücsköt?!

A gyertyát Aladár elfujta.

Halálos csendesség lett volna egyébként, ha azt a Paczuha szuszogása meg nem zavarja, deirőzatosan zavarta, amenyiben ijesztoen megijedve s ugy szuszogott mint egy iramodásban levő lokomotív.

Az Aladár világhateremtsége, s ezzel kapcsolatos viűgyessége ugyan a győzelmet az ő részére látszott biztosítani, de mégis szörnűnyűségesen remegtem életeért.

Mivé kellene lennem, ha ő harcban elesnék?!

Mintegy 5 percznyi rémes csendesség után erős rikoltás rezgett át a légen Gunda! Gondolja meg, a győzelem Aladár részére dőlt el ő t. i. a koppantóval addig szurkált, s keresgetőzött Paczuha felé, hogy annak orrát szerencsésen eltalálta s a koppantóba becsip-

tette. Ettől származott a halálos ríktolás. De ugyan kérem! mondja meg nekem, ki bolond is ne ríktolana akkor, ha orra hegyét egy koppantóba becsiptetnék?!

Az úgy lovagiasan lett elintézve Aladár! kiálték föl, s most hadd meg életét, a győzőnek nem esnek kell lennie.

Vegye tehát hitvány életét, a te kérelmedért Cecili!

.. Jaj keszenem tinsur, keszenem! istenáldjon meg tins ur!

Ezek után a gyertyát meggyújtottuk. No, látta volna kérem! a Paczuha orrát, hogy nézett az ki, dagadt s bekormozódott minőségiben?

Ugy nevezhetném volt, hogy én azt önnék ki nem tudom mondani, de a helyzet komolysága féken tartotta kedvkitörésemet.

Mint említém is, Aladár úgy adta ki magát Paczuha előtt mintha nekem testvérem volna. Következésképp Paczuha őt, így respektálta.

— Van-e önnek írószere?; kérde tőle Aladár, — adjon nekem rögtön egy nővéremről örökre lemondó levelet, melyet örökemlékül a feleszi káptalan levéltárába letegyek.

.. Sak bizom nincs van tintat, — felelé Paczuha. —

— Jól van. Esküdjék meg arra a mit diktálni fogok.

Paczuha úgy meg volt szepenne, hogy három ujjá helyett, négyet is feltartott, esküvén Aladárnak, hogy én hozzáam többi mi jogot se formál.

Ekkor aztán szent lett a béke. Janó elővette tarisnyáját, melyből pompás pecsenyét tett elének, s olyan barátsággal fogyasztottuk, mintha soha semmi harczban sem állottunk volna egymással.

— Vallja meg ön! szólék Paczuhához, — mi czélja volt abban, hogy tölem megszökött?

.. Jáj tinsasszony! — felelé — nem vöd pénz; tinsasszony nem kerestek sem, nem dógóztál semmi, cság én dolgoztad mindig mint a lu.

— No Gunda! látott ön prózább teremtsü férjet ennél? Én tölem, én tölem kívánni, hogy dolgozzam? hát mirevaló volna másra egy férj mintsem hogy dolgozzék! — Én szerintem egy férj magában egy 0, a hölgy pedig egy 1-es szám. E keltő összetétele után lesz a férj 10. — No mondja! nem elég-e egy hölgytől, hogy egy semmi értékű férfit 10-re batványozzon?!

A hölgy Gunda! olyan a házasságban, mint egy gyémánt egy vaskarika gyűrűben. Ez adja meg a karika értékét, fényét, világát. — Egy hölgy halála, a gyűrű drágakövének kibullása, minélkül a karika. — tehát a házasság, annyit ér, mint egy fülelen gomb. Semmit. Azt mondja ön, hogy a férj egy második házassága a hiányt helyreüti? Nincs igaza Gunda! ah ezt ön még nem próbálta. Egy férfira nézve kipótólatlan veszteség egy előbbi nő. A nőre nézve nem. A férj könnyen és igen előnyösen kipótólatható portéka. Hiszen a férj mind egyforma az elsőől utolsóig, ama különbséggel: hogy egyik szőke, másik barna; egyik kicsiny, másik magas; egyik jobban hizeleg mint a másik. — És végre is szeretném tudni, miért tartanak a férfiak magasabbann orrukat mint a nők; tán azért, hogy kalapot viselnek? No persze! mintha nem mi volnánk a tollak a kalap mellett. S végre is nem az a kérdés ki viseli a kalapja mellett, hanem az, hogy mit visel ott. — Értette Gunda?

Az éjt, úgy ahogy eltöltök. Reggelre viradva, mindegyik család készülődött, ki délre, ki nyugatra, hogy sohase látnók többé egymást.

A nap, — a csunya! — semmi áron sem akarta magát láttatni, mi ráknézve elég hosszúság volt, mitűn vizesek voltunk s így a szikkadásra kílátásunk nem lehetett. Mentünk tehát úgy ahogy lehetett. De nem lehetett, mert a sár úgy megfogta kerekeinket, hogy gyakran se té se tova nem mozdulhattunk; ekkor mindnyájunknak le kellett szállanunk, a mi gyönyörű egy elemény volt rámnézve, brünel topányimat illetőleg.

Egész álló nap csak egy mérföldet hagyhattunk el; szerencsére, akarám mondani, szerencsétlenségünkre egy falut találtunk.

— Van-e itt valami hétel-féle ahol siestát tarthatnánk? kérdém egy utczejtőben álló pórtól.

.. Mit mond kend? válaszolá a kérdett.

— No azt kérdem, hogy van-e itt önöknek vendéglőjük, a hol uri utasok megpihenhessenek?

Lesz már a jövő esztendőre, felelé, vetik is már hozzá a vágogot, a két Bagdi cigány.

Ördög vigyen Bagdi cigányoddal együtt, mondám magamban.

— De csak valami jó ember ad valahol nekünk itten szállást! vette át a szót Aladár.

.. Menjenek kentek — felelé az az ember — egyenesen, szemben találnak egy kastélyt, hisz annak kirágtá az eger a tetejét, de mégis meghuzhatják magokat benne; a gazdája épen otthon van, Bajusz Mátyásnak hívják, azonban Gábornakszólítsák kentek, mert haragszik a neveért.

— Nös-e?

.. Nincs biz annak se felesége, se semmi növen nevezendő cseléde.

E biz elég baj, mondá Aladár, itt bízhetőleg valami különczcel lesz dolgunk, de már csak hajtassunk oda.

— Hanem arra figyelmeztetem kentek! kiáltá utánunk az a pór, hogy Bajusz Mátyást a n a g y s á g o s n a k szólítsák, mert különben b a j lesz.

Hát hisz isten neki! ha úgy gyönyörködik a nagyságos czimben a bolond! hát adjuk meg neki.

Egyszer elértek a nekünk jelzett házat. Nem kellett csengetni, hogy kaput nyissanak, abból az egyszerű okból, mert kapu nem volt. Szekertünkkel megállottunk s mentünk arra, a merre világot láttunk. Beléltünk egy szobába, melyben épen a háziurat véltük találni.

(Folyt. köv.)

A végzet.

Beszély.

— Irta: Margitay Dezső. —

(Folytatás.)

A sziv és agy között olyanforma viszony létezik mint egy parlament és fejedelem között.

A sziv addig addig dolgozik, hogy egyszer csak a kellő közepébe dolgozta bele magát valaminek. Az agy a sziv-mozgalom egész processusát látja, hallja a karzatról, de mit sem szól a tárgyaláshoz, míg végül az eredmény hivatalosan tudomására nem adatik. Ekkor aztán legtöbb esetben vétőt mond, okokat keres az ellenszegülésre, leiratot intéz a szivhez, czítálja Plátót, Aristotelest s a többi bölceket; ajánlja a hideg vért és nyugalmat, hanem az mind nem használ semmit: a sziv azt mondja, hogy az mind helyes lehet, hanem ő azért követeli javaslatának törvénynyé emeltetését, mert különben megtagadja a véradót, s akkor az agy kórjén kölcson Plátótól és Aristotelestől s éljen meg abból — ha tud.

Az órák multak sebessen, hanem a kép csak nagyon lassan haladt előre; mindennap akadt valami újitani való s ilyenkor törteni kellett, mit előbb elkészített a művész.

Hanem végre is nincs oly hosszú valami, minnek egyszer vége is ne lenne!

Viktorine — ki melleleg mondva, nagy érdeklődéssel kísérte a kép előmenetelét — egy reggel észrevette, hogy már csak néhány öltönyredő és a nyakak hiányzik, hogy arczképe befejezethetne nevezetessékké.

E fölfedezés nagyon, de nagyon kedvetlenné tette őt; piczi lábaival türelmetlenül dobogott; csipke zsebendőjét igralom nélkül összevissza gyűrte és morzsolta; alsó ajkát megharapta s olyan daczos pillantásokkal mérte végig az arczképet, mintha isten tudja; mily halálos ellene lett volna az.

— Nem találja ön, hogy ott azon a vásznan kissé bárgynak látszom?

— Dehogy, hisz az a legkedvesebb szendeség kifejezése. Ön itt úgy néz ki; mintha maga a megtestesült jószág volna.

— Maga a jóság? Én, jó leány!! Tudja-e Rikárd... Ah, bocsánat!

— Mily kedvesen hangzik ajkairól nevem!

— Azt akartam mondani, hogy én a lehető legnagyobb sértésnek tekintem, ha valaki rólam így nyilatkozik „jó leány!” Nem tehetek róla, hogy e nyilatkozat mellé mindég oda gondolom a szánó mosolyt: „Szegény — jó leány!” — Nem! nevezzenek rosznak, szeszélyesnek vagy bárminek, hanem ne mondják rólam, hogy — „jó leány!” Apropós! hiszi, hogy az én szememeim zöldék?

— Hova gondol?!

— Ha nem csalódom, a vásznan ilyen szemeim vannak.

— Dehogy! Szemeinek színe pontosan van visszadva; egyébiránt a szín a szemnél nem sokat határoz, csak a kifejezés legyen eltalálva; a szín, az mindegy, ha minyárt biborpiros lerne is.

— Készönöm szépen! Bibor szem! ahhoz kék ajkak és márványszín haj... Ha ha ha! ez ujtalálványú női szépség; meghiszem, hogy akadna elég bálmulója, hanem azért tiltakozom ellene, hogy engem így örökítsen meg, s ami a szemek kifejezését illeti... hiszi ön, hogy az is el van találva?

— Amint vesszük.

— Hogyan?

— Ha szeliden néz, akkor...

— Nos?

— Akkor olyan szemei vannak, mint Rafael Madonnájának a pápai templom Mária oltárán.

— S aztán?

— Én ezt a szépséget, a szemek életmelegséget, igaz, nem tudtam egészen visszaadni, hanem igyekeztem rajta.

— Sőt inkább én azt találom, hogy ön kissé hizelgett nekem.

— Legtávolabbról sem! Ezt a mélységet s azon szelid és mégis életteli és delejes mosolyt, melyet egy bűvös dallamhoz lehetne leginkább hasonlítani; melyet nem füleinkkel, hanem szemeinkkel hallunk, sem én, sem egy más festő vásznonra tenni nem képes; ily szemek alkotására csak a minden művészek legnagyobbika, az összes mindenség nagymestere — Isten képes.

— Ugy? ön tehát nem csak festő, hanem költő is?! — Hanem mindegy? én nem hagyom magamat bókjai által rászedetni; — hiszen önkönl a bók aprópénz, melyet számbavétel nélkül szórnak szét... Oh nem! én azt kívánom, hogy arcképem hü legyen.

— Most tehát nem hü?

— Nem.

— Tehát mit kell azon igazitanom?

— Nézzem rá s hasonlítson össze arcképemmel.

— Ugy a hogy most néz?

— Igen, így.

— De hiszen most olyan haragosan néz rám, hogy szinte félni kezdek tőle!

— Nos, tehát fessen haragosnak.

— De... —

Viktorine elnevette magát, aztán kezét nyujtva Rikárdnak, így szólt:

— No csak vallja be, hogy engem még ellenségem sem foghatna „jó leánynak” nevezni?

— Szánó mosolylyal ajkán? —

— Hisz ezt, hogy „jó leány” nem is lehet másként kimondani.

— Nem, ön nem azok közül való, kikről így szólhatna valaki.

— Nemde, most nagyon kiálhatlan módon viseltem magamat?

— Ah, dehogy, a kiálhatlanság és szeszély között végtelenül nagy a különbség.

— Én tehát most szeszélyes voltam?

— Ne kívánja, hogy ellent mondjak, mert akkor nem volnék őszinte.

— Ne, ne! Csak legyen őszinte irántam, hisz én beösermem hibáimat és meghajtott fejjel szánom-bánom azo-

kat, önnek pedig, mint barátomnak... Nemde, szabad önt barátomnak tartanom... Igen így, erre számítok is... Ön mindég igen, igen őszinte lesz irántam s aztán e téren én is követni fogom példáját, mint a hogy a jó barátok között illik.

— Ugy hát kezdje azzal, hogy megmondja: mi tette önt ma türelmetlenné?

— Jó, megmondom. Én e képet itt művészeinek és igen szépnek találom, hanem... —

— Hanem?

— Szeretném, ha azon némi változtatásokat tenne.

— Például? —

— Nem tudom... Egy kissé több mosoly az ajkak körül... vagy egy kissé több bensőség a tekintetben; — vagy végre talán egy egész más kifejezés az arcon. Nem gondolja ön, hogy az a szendeség, mely arcképeken előmlik ép úgy nem illik az én szeszélyes lényemhez, mint a magasztaló dunsbeszéd egy haszonnélkül élt gazdag ember ravatalához?

Ha e kifejezés nem tetszik önnek, úgy majd megkísértjük kissé vidorabbá tenni; hanem az néhány órába fog kerülni.

— S ön már megunta velem bibelődni ugy-e bár? Bocsánat, hogy oly önző valék, erre nem gondoltam.

— Dehogy, dehogy; boldog leszek, ha megengedi, hogy még néhány órát tölthessek közelébe; hogy arcképének készítése közben újabb tanulmányt tehessek. Mert egy olyan arc, mint az öné a festőre nézve valódi kincs s hosszú, hosszú időre tárgyl szolgál a tanulmányra... S most e képet azért igyekeztem mentőlelőbb elkészíteni, mert azt hívém, hogy sürgős; mert úgy gondolám, hogy azzal... —

— Oh, nem oly sürgős! Nem, épen nem.

— De lehet, hogy jegyese türelmetlenül várja a pil-lanatot, melyben... —

Viktorine homloka kissé elborult; szemöldeit pillanatra összéhvonta s aztán gyorsan közbeszólt:

— Én engedelmet adok önnek, hogy még sokáig tanulmányozhassa arczomat; mi Golyossy urat, a völegényt illeti — ő várhat

Rikárdnak nem kellett sok biztatás; fogta törő ecsetét és három perc alatt az egész, már kész arcz olyan lett, mintha fátýollal vonták volna be.

Szegény Golyossy ur! ha tudná: mily türelmes embernek tartja őt arca!

A következő órák azzal teltek el, hogy Rikárd újra kezdte azt, mit már egyszer elvégzett, — az arckép festést s folytatta azt, miről nem tudta, hogy már rég megkezdte: a szerelmek együgyű mulatságát, mely az imá-dott bálmulásából áll.

Az imá-dott bálmulása! ez általános szokása a szerelmeknek; a kaczerkodók pedig után csinálják azt, mert el-lesve egy szerelmes pár szem társalgását, úgy találják, hogy az sok, sok költészetet foglal magában s hogy ez a bálmulás, szembeszéd ellenállhatanná. széppé, érdekessé, teszi az embereket.

Ők is bálmulnak tehát tőlök kitelhető bensőséggel, azonban — őket ez a bálmulás nem teszi széppé, érdekessé, hanem teszi nevétségessé; mert hát igaz ugyan, hogy ők is ép azon mozdulatokat teszik szemekkel, melyeket a szerelmek, hanem hiányzik szemek kifejezéséből valami, — a szerelm.

Oh ezen kifejezést majmolni igen, de hűn visszaadni egy nem szerelmes képtelen!

Láttatok-e már a napot lefestve? Persze, hogy mindenki látott már olyasmit! S az sem lehetlen, hogy a vásznan a művész sokkal költőiebb fölfogásban mutatta azt föl, mint maga a természet; hanem volt egy nagy hibája: bele lehetett nézni, a nélkül, hogy a szemlélő látását elvesztette volna.

A kaczer pillantást festett nap; művészi lehet, de nem vakit, ellenben, ki egy már igazi szerelemtől ragyogó szembe pillant, az nem lesz képes a felett okoskodni: vajjon minő tűz lehet az a mi ott ragyog? hanem vagy elkapja tekintetét s azon van, hogy kitörője emlékéből azt a képet, melyet egyetlen pillanat szült, vagy úgy tesz, mint

a tudatlan gyermek, ki nem tudja még, hogy az, ki a napot pusztá szemmel merészen megbámulja, elveszti látását; a napon kívül szemmit sem fog látni, s ha nem néz is többre né, azért mindig csak annak képe fog szemei előtt lebegni.

Viktorine a maga reszéről — csupa ártatlanságból — úgy tett, mint a gyermek; játékból bámulta azokat a napokat, melyek a szerelem lángjaitól voltak ragyogók, s úgy járt, mint a gyermek: drágán fizette meg játékának árát.

Ő megaprehendálta, hogy Rikárd tárgynak nevezte őt, megakarta bosszulni magát. Célját elérte: Rikárd a lefestendő tárgy helyett, a szép hölgyet bámulá benne, kinek arczképe terra di Sienna, cinober, Carmin, angolvörös és krenszí fehér helyett piros vérről s a vászon helyett saját szívébe lett megörökítve.

Hanem a bosszu kétélű kés, Viktorine maga is áldozatul esett a nélkül, hogy sejtette volna.

A két szerelmes mindennap látá egymást; mindenik sejté a mozgalmat, mely a másik kebelében végbe megy, de de nem árulak azt el az ajk szavaival. Nem monák egymásnak, hogy: I love you! Ich liebe dich! I aime toi! Szeretlek! nem monák ezt semmifele olyan nyelven, melyhez az ajkuk szükségesek — csak egymás szemébe néztek.

Oh, a szerelmesek szemei ékes beszédűek! s a szembeszédnek azon előnye van az ajk beszéde fölött, hogy kimondva is mindég titok marad az a valami, ami oly gyöngye és szűz mint a harmat és mégis oly hatalmas, mint maga a nagyremség örök törvénye — a szerelem.

Az ülsére kiszabott órák jöttek és multak egymásután; Viktorin és Rikárd nem számított ez órákat, ők csak arról sejték, hogy nehánynak elkeltett mülnia, mert az arczkép, bármily csigagyorsasággal készült is az, megint közel állott ahoz, hogy késznek nyilváníttassék.

Hát Dégené asszonya?

Az ő szülei hajdanta nyílt házat vittek; ő maga feltűnően szép és kedves leány volt; udvarlókító volt körülrajonga és mégis — egyetlen pillantást sem tett olyat, melyért szemrehányást tehetett volna magának.

Férjhezmenetele után pedig szíve és minden gondolata el volt foglalva (biz az nagy együgyűség a mai fogalmak szerint s félünk is, hogy annak kimondása által megraboljuk őt a divatvilág érdeklődésétől) férje által.

Végre, mint özvegy soha sem nézett asszonyi szemekkel egy férfiu szemébe; ő csak anya volt.

De hát mit tartozhatik mindez ide? Az erényesség nem ok arra, hogy észre ne vegyük, miszerint két hó több idő, mintsem mennyi egy arczkép elkészültéhez szükséges.

Persze azt egy erényes nő is észreveheti, főkép, ha némileg ért a festéshez; s Dégenéértett ahoz; észre is vette, hogy a két hó több idő, mintsem mennyi az arczkép elkészítéséhez szükséges, — hanem nem türelmetlenkedett.

Ő látta, hogy leánya jól találja magát Rikárd közelében, s ezt nem találta indokolatlannak, mert az ifju nemcsak művész, hanem azontul szellemes ember is volt.

Önmegából indult ki: hisz ő is szeretett szellemes egyének társaságában lenni!

Hanem észrebe sem jutott bizalmatlanná lenni a fiatalok iránt.

Egy erényes nő mindég bizalommal viseltetik leánya erénye iránt; míg ellenben mentől viharosabb volt multja egy nőnek, annál inkább árgusszemekkel kíséri lánya legjelentéktelenebb mozdulatát is.

Dégené tiszta multja tehát jó magyarázata annak, hogy a hosszúra nyúlt ülésezés nem nyugtalanítá őt.

Ő a maga ártatlanságában azt hívé, hogy az alkotó minden élő lénynek adott önvédelmi eszközt: az ökörnek szarvakat, a lónak ideges lábát, az elefántnak ormányt, a teknősnak paizst, a nyulnak gyors futási tehetőséget s a nőnek erényt.

Komolyan hitte, hogy az erény olyan fegyver, melylyel megvédi magát, kinek szüksége van a védelemre s ki azt igazán akarja is.

Talán nem is tudta azt a híres mondatot, melyet egy

csoda szép franczia asszony hocsátott világga, s melyre annyi nőgyűlölő férfi utal, ha a nők iránti megvetését akarja indokolni s melylyel annyi szép vétkező igyekszik bukkant anygali minőségét mentegetni. — Ninon de L. Euclous mondatát, hogy: „A férfiak féltékenysége több nőt ment meg, mint saját erényessége.”

Vagy ha tudta is, nem hitte azt; ő az erényt ostromolhatlan várnak hitte s nem kereste, az erénypapólkónál. a szenteskedőknél, vagy azoknál, kik egy negligé miatt elájulnak, hanem leányában, kinek vidorságát, könnyed, gyanutlan és elfogulatlan modorát ősmerte, meglovónak tudta.

Ő tehát nyugodtan hagyta folyni a dolgokat s ép oly nyájas előékenységgel fogadta Rikárdot két hó lefolyta után, mint tette az első napon.

Hanem — mint a tudósok állítják — a kör kivételét semmi oly hosszú nem létezik, melynek egyszer vége ne szakadna.

Viktorine arczképének is készen kelle egyszer lennie.

Ennek tudata nyomta Rikárd kebelét, midőn egy napon fejlesütve sietett Dégenékhez a lánchidon keresztül, hogy az utolsó ülést befejezze.

Azt mondják, hogy a szerelmesek furfangosok, hogy sohasem esnek kétségbe a találkozás módjainak felett.

Ha kifogytak az egyik ürügyből, találának másikat s mentől erősb az akadály, mely őket elválasztja, annál leleményesebbekké válnak.

Lehet, hogy ez ugy van szerelmeséknél, kik már bevallák egymásnak előszóval szívök baját.

(Folyt. köv.)

Néhány őszinte szó, a debreczeni gazdasági-egylet érdekében.

Városunkban fennálló, számos közhasznu intézetek közt van egy olyan is, melyre már sokan kimondották, hogy fön nem állhat.

Szép reményeket kötöttünk ezen intézet keletkezéséhez, jövőjéhez; ősmervén, s érezvén azon szükségét, hogy meennyire óhajandó s kívánatos városunkban, — melyben oly nagy számmal vannak közép osztályu földmivelő polgárok, az okszerű földmívelést, s mezőgazdálkodást, czélszerű hasznos utmutatások, példa adások által buzditva, — elősegíteni s virágzásra juttatni, fadjalom azonban reményeink mind ez idő g teljesülhellenil maradtak, amennyiben meaddően vonultak el egyetünk felett az évek, parlagon maradt a tovékenység mezeje.

Igaz ugyan, hogy az orsz. gazd. intézet derék tanárai egyetünkbe lépésével, haladást mutathatunk fel, de ez még korántsem elegendő, az egylet felvirágztatására nézve, egyebek hiányában.

Hol keresendő tehát ezen egyletnek rendeltetésétől való elmaradása? Meggyőződésom szerint a tétlenség, részvétlenségben, s főleg a működési tér hiányában, melyek tehát az intézetet virágzó helyzetre emelni nem fogják soha.

Mikép lehessen a hosszán szendergőt ezokszerint felrázni, s életre serkenteni? igénytelen nézetem ez: keressék meg és keressék fel a városi tanács, vagy a közgyűlés az egylet részére alkalmas helyen néhány hold föld átengedésére. — En bizonytalan nyelven, hogy városunk tisztelt hatósága. — Mely a szellemi, mint anyagi téren városunkban létezőt közhasznu egyéb intézeteket elősegíti és pártolja, egyletünkétől sem fogja azon sziveséget megtagadni, mely ez iránybeli haladásunk egyik főtényezőjéül tekintendő.

Az ugy nyerendett földön kívánnám aztán, hogy tétessék kísérlet mindazon kisebbszerű s olcsóbb gazdasági eszközökkel s gépekkel, melyek a földmívelés és mezőgazdálkodás emelésére czélszerűeknek bizonyulnak. Ott tétessék kísérlet mindazon hazai s külföldi vetőmagok természetével, melyek a gazdalkozságnak közl hasznosan terjeszhetők.

— Ott tétessék kísérlet a barom tenyésztésre szük-

séges próba keresztezések, méhészet s több az okszerű mezőgazdálkodás köréhez tartozó hasznos dolgokkal. E helyen meg kell jegyeznem, miszerint, föld-alap nélkül rendeltetésének helyesen megfelelően vidéki gazdasági egyület nem is képzelhetek; nem, mert a miképen szükséges és hasznos, a gazdasági együletekre nézve is az irodalom terén való munkálkodás: azon képen, sőt inkább szükséges, a föld talajon felmutatni mindazon hasznos dolgokat, melyekről a földművelő polgár saját szemmel látott figyelme kíséretével, kézzelfogható meggyőződést szerezhet.

Egyelőtűknek e föld mint kísérleti tér, nélkülözhetlen szükségére nézve, világos példa közelebből városunkban azon szép virágzásnak örvendő kertészeti egyület, mely hasonló alap nélkül nem leendett volna képes azon helyzetre eljuthatni, melyet jelenben örömlünkre, elfogjal.

Végül beösmérem, hogy a debreczeni gazdasági egyület új életrehozására, rendeltetése elfoglására, betöltésére, nem elegendők csak jó szándéku szavak és irások; — ahoz áldozat és áldozat kívántatik, ily alap, pénz, buzgó tevékenység, szorgalom és kitartás. — Egyesült erő, közös jóakarát, terem és hoz létre minden üdvös intézményt, és habár egyelőtűnk létszáma, nem minden igazoknélkül megfoghatkozott: legyünk jó reményben, s ne adjuk ki egyelőtűnköl a meg nem élhetés, s feloszlás bizonyítványát; azt kívánja az egyület rendeltetése szükséges, volta, ezt városunk, közönségünk jól felfogott érdeke. — Mi pedig az egyület tagjai egyesült erővel, vállaltva, bizonyítsuk be, hogy a debreczeni gazdasági egyület az előítéletek dacára is, a főntebbiek szerént segítettve, hasznos és üdvös vállalatot akarunk létesíteni.

Tehát tér kell melyen működhesünk!

Sántha István, gazd. egyt. v. t.

Vegyes.

— **Ismét farkas kaland.** Nagy Kikindáról írják, hogy egy ottani polgar udvarán korán reggel a cselőség a sertésöl közelében az ajtó nyitogatásával elfogtalva egy feltűnően nagy kutyát találtak. A polgar fia nem tudta mire vélni a szörös állat mesterkedését; azt hitte, hogy talán a sertések számára kiöntött tengerit akarja meglapni. Rea rohant tehát a négy lábú tolvajra egy nagy doronggal kezében s derekasán elpáholta a vélt kutyát. A meglamadott ridég morgással hagyta oda az ólat s elkullogott, de csak alig hagytaék ott a sertésölát, már ismét ott termelt az ostromló bundás és újra hozzáfogott félben szakadt munkájához. Az állat makacs kitartása feltűnt a cselőség előtt; jobban szemügyre vették azt, s ekkor látták, hogy az nem kutya, hanem egy tagbanszakadt farkas a javából. Ekkor hajtóvadazatot kezdtek rá, hanem eredménytelenül. Talpos uram megszabadult, anélkül, hogy csak egyetlen sebet kapott volna.

— **Gazdagon is dolgozni akar.** Egy budai vízholdnő, ki azzal ette kenyérét, hogy kupaszámra hordta a házakhoz a Dunavizet, a napokban 24000 forintot nyert a lotterian. Ez persze ritka dolog, hanem az sem mindennapi esemény ám, hogy ez a vízholdnő elhatározta, hogy ezután is csak úgy fogja czipelni régi „Kundtsaltjainak” a Dunavizet, mint eddig tette, mert, amint mondja: Mit ér a vagyon, ha nincs egészség? az egészségre pedig a munka adja s a nyerceményből csak akkor kíván élni, ha már nem lesz ereje a vízholdásra. Ez már aztán passionatus „Donau Wasserträgerin!”

— **A tót szappana új kiadásban.** Ki ne tudná az adomát, midőn a tót megvette a szappant csnivaló képen s aztán, mert pénze árt volt — megvette! Ilyen formán járt Budapesten a mult heten néhány hordár. Egyidő oltá Rossi híres olasz drámai színész mulataltja a fővárosi műveltek kereső közönséget a stramper fele német színházban; előadásai folytán nagy közönséget szoktak a nézőterre gyűjteni s ez alkalmat néhány spekuláció — szellemű hordár úgy hitte kiaknázhathatni a maga javára, ha már jókor reggel megjelenven a pénztárnál a legjobb helyzetű páholyok jegyét összevásárolja és nagy nyereséggel eladja napközben, mikor már nem kapható többé páholyjegy. — Hanem egy alkalommal, épen, midőn Romeo és Julia előadása volt hirdetve, egy páholyjegyökre nem kaptak vevőt. Estve akadt ugyan valaki, ki a jegyért félárt kiált nekik, hanem a hordárok nem akartak veszíteni s elhatározták, hogy inkább — ha már rajtuk maradt a jegy — magok fogják a fizetelt díjt leulni, mintsem, hogy veszítsenek. S úgy lön, mint elhatározták. Az előadás alatt meglepte őket az ásitó zás ragálya; kissé türelmetlenkedtek, zugolódtak, hanem azért meg sem mozdultak helyeikről az előadás végezetéig.

— **Patkány méreg mint rabló irtószér.** egy szilasi pór a tanyáján garazdálkodó patkányoktól megszábadulni ohajtván, a győgytárból patkánymérget vásárolt, mely mérgett otthon, hogy a megvendéglendő jószágok annál jobb étvágygyal költsek el, izletes létszába gyuratoit be feleségével, s aztán a létszát kisültetvén, felrakta azt szekere s elindult, hogy tanyájára hajtson. Hanem utközben egy kis kellemetlenség érte hősünket; ugyanis a félton rablók tamadták meg, kik leszállították a szekerekről s helyette magok kaspaszkodván a szekérre, tova hajtotta s utközben a szekér tartalmát kikutatták. Természetesen, a patkányoknak szánt létszát is megtalálták s minthogy kostonlás útján izletesnek találták azt, közös akarattal szépségesen elfogyaszták. Másnap reggel aztán meg találtattak a rablók, patkányhalált halva, a nem nekik süttöt létszanemutól.

— **Jókay a bécsi börtén.** A napokban főlrándulván Jókay bécsbe, egyuttal meglátogatta a börtén is, s az ottani tapasztalását következőleg adja elő. A mint be mentem a sok mindenfélre rangu és rendű ember közé hallám kiáltani „kivesz magyar keleti vasutat?” kérdik, hogy? 6 és $\frac{1}{2}$ (éresd 56 és $\frac{1}{2}$) nem kell „ki vesz magyar föld hitelt?” „megy földet, na már hiszen hazai lévén csak a becsüteltért is megreszkírozok 25 darabot, nem halok bele; kiáltám 20 k. fölül „ich gebe” meg kérdé s beírta nevemet, volt hitelem adott volna 400-at is aztán ismét kiálták „magyar föld hitelt ki ad 60 kr. fölül „ich gebe” mondám, jó, ez is beírta nevemet.

Már harmadszor szólt a harang, s a siketítő zaj telőpontját érte, s a kit még eddig melbe nem ütöttek elnyeri most, az egész nép tödül a kiegyenlítési terembe, a hol a differenciákat kifizetik, a terem ajtaja mellett van egy fekete tábla ezen fölirat: „azok nevei a kik a differenciákat ki nem egyenlítették” de most őrös volt a tábla, be jutottam valami keservesen és én is megkaptam a 15 frotot a vevőtől, adék belőle 5 frotot az eladónak s így én kerestem nagy birkozások után 10 frotot a börtén.

— **Erkel Ferencszé tiszteletére.** A magyar írók és művészek társulata, Hunyady László kétszázadik előadása alkalmából, m. k. a nemzeti színpadon e napokban fog megtörténi, fényes lakomát rendeznek, s egyszersmind ugyanez alkalmal valamely értékes emlékkelt is megakarkák lelni a magyar zene e kitanó hajnokát.

— **Jókai Berlinbe utazott.** Ezen utazásnak kettős czélja van. Először is visszaakarkja koszosur írónk adni azon német celebritások látogatásait, kik őt a mult évben megistelték, s e végből utját Bécs, Prága és Lipsén át veszi Bortin felé. Masodsor összes műveinek nemetnyelvni kiadására akarja a kiadói jogot egy berlini könyvkereskedőnek eladni Jókai műveiből válogatot kiadások Európá majdnem minden művelt nyelven történek már, hanem összeszumkálatainak együttes kiadása először német nyelven fog megjelenni a magyar eredeti után.

— **Rabló támadás Budán.** Február 21-én este Klugweitt nevű győgyserző segéd séált haza felé valamelyik kávéházból, és egyszer csak akkor ébredt föl kellemes elme-rengéséből midőn két föl egyzerre karon fogják s udvariasan félkörre arany órája, pénze és prêmes kabátjának részökre leendő átadására, mit ő persze nem nagy örömmel bír, de mégis teljesített, de mily nagy lön csudálkozása s öröme egyzersmind, midőn kabátját azon meggyőzéssel, „hogy még ez árulónk is lebebe” visszaadák, s azzal tovább ballagának.

— **Rabszolga kereskedő magyar-ország.** A napokban a Besztercze-bányai kapitányi hivatal megkereste a kecskeméti kapitányi hivattal, miszerint a Kecskeméten szolgálatba lévő Michnai Zsuzsanna nevű 15 éves hajadont beteg anya kívánsága folytán küldendő haza már. A kecskeméti kapitányi hivatal intézkedni is akart, a midőn beállt hozzá Sigrái János nevű köncségi birtokos, ki is határozatlan tiltakozott a visszaküldetés ellen. Sőt követelte magának — mint tulajdonát — a leányt kiadatni, mert ő, úgy mind őtől Pekete Jerától 13 éves korában 60 frt 15 véka árpa egy zsák kukorica és egy darab sertésért megvette (tehát tulajdonává lett) de a kit ő egy ujabb s ifjabb aquisicio következtébe $\frac{3}{4}$ évhasznát után elkergette. A kapitányi hivatal, elő hivatta Pekete Jerát, ki szintén megerősítette Sigrái János előadását: Már most a kapitányi hivatal által tette az ügyet a kir. törvényszékhez a hol valószínűlegmeg fogják magyarázni, hogy magyarországon még nem divat rabszolgákkal kereskedni.

— **Az átműsdi** m. kir. emléntelepből az 1874. évi fedezési időszakra 6 ménló hozatolt, u. m.

1. Nordstern, telivér angol, pej, 5 éves, 15 marok 2 hüvely, 1 vonal magas, fedez 6 forintért.

2. The Czár, telivér angol, pej, 6 éves, 15 marok 1 vonal magas, fedez 5 frtért.

3. Hadudi, telivér arab, szürke, 15 markos, 6 éves, fedez 3 frtért.

4. N onius, normandi faj, pej, 15 markos, fedez 3 frtért. (zömök csontos)

5. Majestoto, lipiczai faj, szürke, 15 marok, 1 hüvely fedez 2 frtért.

6. Conversano Fantasio, pibéri nevelés, pej, 15 markos, fedez 3 frtért.

A fedezés megkezdődött mártius hó 1-én a n-várad-utczai 2213. számú Vay-féle udvarban.

A fedezéshez vezetőit, s az altiszt által gyanusnak talált kanczák, Vetési István városi belső állatorvos által vizsgálta-
tandók meg.

Bővebben értesít a kapitányihivatalnak a napokban ház-
zanként szétosztandó hirdetése.

— **Hirdetés.** A helyben állomásozó m. kir. pénzügyi
szakasz értesítése folytán közhírre tétetik, hogy az adómentes
pálinka főzésre szükséges engedélyek minden héten kedden
fogtak kiosztani a pénzügyi szakasz irodájában. — Debreczen-
ben 1874. mártius 3-án.

— **Apolló** zenemű-folyóirat ez évi 1—5. száma Fel-
legi Viktor szerkesztése mellett megjelent és beküldetett hoz-
zánk. — Előfizetési ára egész évre 6, fél évre 3 frt, egyesszám
ára 50 kr; az előfizető pénzke a szerkesztőséghez Budapest,
viziváros iskola-utczá 681. sz. a. küldendő. Gyűjtők ked-
vezménybe részesülnek. — E kitűnő szakmáegyzersmind a zene-
történelmének érdekes leírása mellett a zenészet körébe vágó
mozzanatokat, — a zene költségeit, jellemzéseket érdekesen
állítja össze; és minden szakkörébe tartozó művek jegyzékét
közi. — Ajánljuk e szakmávet az illető zenekedvelőknek nem-
csak figyelmébe, hanem érdemes pártfogásába.

A szerkesztő nyíltlevele.

B. J. urnak Tokaj.

Azon versekből mit töled a policzáj rég elköbza
Küldj egy csomót; adjon hangot érzésem jól kezelt kobza.

S. A. Iriny. A „szerelmes Angol vízbe esett” Nem
lángol!

Tux ... Csak földet, s nem csillagot **rux**.

Adjátok a poharat, ... hamar hát!

Ne írjon kérem ilyen ... tarkát.

Féltőltnak. Örömeire szolgál az élőnek úgy, mint a
félholtanak.

B. József urnak, Bojt. Köszönet! vettük ...

Hogy májusig meg ne fázessz ... egyikeit ... ellettük.

— Bihar hátramaradt.

S. I. urnak. Elférne egy kis vectura,

Sok vala a correktura.

M. F. urnak Budapest. Becses dolgozatát megkaptuk,
rövid időre: következik.

T. A. a párba. Magán bajunkra szolgálja.

J. B. K. u. sz. Hallgatásod öl, szavad éles zt.

* * * -nak. Ne csak a perverzést, de a szívek megnyerésé-
ben is ragyogj! ... már!

Vacsorakor. Prósit! ön jóllakott, de mi e verse-
ménytől kell! ... hogy kinyissuk az ablakot.

Pályiba. Hiba, hiba, hogy ily vers terem: Pályiba.

Szevernek. ... Ilyen munkáért öcsém! megvernek!

L. K.-nak helyben. Tedd le tollad helyben,

S lass dolog után a műhelyben.

Pistának. Közlöjünk versét készséggel.

Sz. R.-hez.

Elmentem egy nap a színházba (karzatra Pista?)

S veled estem szerelmi lázba (hm hm! Pista!)

Rám tekintettél én másféle (roszult tetted Pista!)

Pedig szívem is saigott bele! (látod Pista!)

— Többiekre közelebbi levélünkben válaszolunk.

Kerestetek

A legjobb feltételek mellett alkal-
mas egyének egy biztosítási intézethez
utazó ügynökök; előnnyel bírnak külö-
nösen a szilárd fiks-fizetésre, kik már
gyakorlottságukat ezen a téren tanusi-
tották.

Bővebben értekezhetni szerkesztőségünknel.

Érdekes gazdászoknak.

Egész némethonban és rövid idő óta több, osz-
trák s magyarországbán cséplőgépeim használtanak,
melyek 2 személy által kezelve bámulatos eredménye-
ket adnak. Mert azok minden gabnanemetek oly tisztán
kicséplenek, miszerint egy szemecske sem marad a
kalászbán, és egy óra alatt annyit cséplenek a men-
nyit 3 cséplő 1 nap alatt.

A vételár igen jutányos, és a gép felszerelése
szerint 130 — 150 frt. o. é. Kaphatók ifj. Weil Mór ur
üzletéből Majnai frfurban, és kívánat szerint bérmen-
tesen szállítatnak el. Bizományok levelileg történhetnek
Bécsben is ifj Weil Mórál Franzensbruckerstrasse 13.

Beküldetett.

Minden betegnek erő és egészség gyógyszer és
költség nélkül:

Revalesciere Du Barry Londonból.

Az izletes Revalesciere du Barry gyógytápszer, elűz min-
den betegséget, melyek az orvosságnak ellenállnak; u. m.
gyomor, — ideg, — mell, — tüdő, — máj, — mirigy, — nyák-
hártya, — lélekzési, — hólyag és vese fájalmakait, gümőkört,
hasmenést, aszkórt, asthmát, köhögést, emésztetlenséget, du-
gulást, hideglelést, szédülést, vértolulást, fulzugást, gyomor-
émelygést és hányást még a terhesség ideje alatt is, diabestet,
bükört, elsoványodást, csúzt, köszvényt, sápkórt. Kivonat
75'000 bizonyítványból oly gyógyulások fölől, melyek minden
orvosságnak ellenálltak:

Az izletes Revalesciere du Barry eltávolít minden be-
tegséget, melyek az orvosságnak ellenállnak; nevezetesen
gyomor, — ideg, — mell, — tüdő, — máj, — mirigy, — nyák-
hártya, — lélekzési, — hólyag és vese fájalmakait, gümőkört,
hasmenést, aszkórt, asthmát, köhögést, emésztetlenséget, du-
gulást, hideglelést, szédülést, vértolulást, fulzugást, émelygést
és hányást még a terhesség alatt is, diabestet, bükört, elsová-
nyodást, csúzt, köszvényt, sápkórt. Kivonat 75,000 bizonyít-
ványból, oly gyógyulásokról, melyek minden gyógyszerre
daczoltak:

Minden betegségnak orvosság és költségk nélküli eltá-
volítása a londoni Revalesciere du Barry — izletes egészségietek
által, mely felnőtteknél és gyermekeknél árrát 50-szeresen
megtakarítja.

Kivonat 75,000 bizonyítványokból, gyomor, — ideg, —
altet, — mell, tüdő, — nyak, — hangeső, — lélekzési, — mi-
rigy, vese és hólyagfájalmakbóli gyógyulásokról, — melyek
közül kérés következtében másolatok ingyen és bérmentve
küldetnek.

64,210. számú bizonyítvány.

Nápoly, 1862, április 17.

Uram! májbetegségem következtében hét év óta voltam
az elsoványodás és mindenféle szenvedés borzasztó állapotában.
Nem voltam képes írni vagy olvasni; reszketés volt tes-
tem minden idegében, rossz emésztés és folytonos álmatlanság,
folytonos idegizgatottságban voltam, mely engem ide-oda uzótt,
s egy pillanattal meggyöt nyugtolt, melankólikus voltam a
mellett a legnagyobb mértékben. Sok orvos merítette ki tuda-
mányát, szenvedésem csillapulása nélkül. Teljes kétségbeesé-
sben megkísérlem az ön Revalescierét, és most, miután
avval 3 hóig élttem, köszönetet mondok az Istennek. A Revalesci-
ere a legfőbb dicsegetet érdemli, egészségemet tökéletesen
helyreállította, s oly állapotba helyezte, hogy társadalmi álla-
samat újra elfoglalhatom. Legmélyebb hálaival és teljes tisztelettel
Marquise de Bréhan.

Ára 1/2, fontos bádóg szelencékben 1 frt. 50 kr. 1 fontos 2 fr.
50 kr. 2 fontos 4 frt. 50 kr. 5 fontos 10 frt. 2 fontos 20 frt.
24 fontos 36 frt. Revalesciere kétszersült, szelencékben 2 frt.
50 és 4 frt. 50 kr. Revalesciere csokládó por és táblács-
kaalakban 12 csészére 1 frt. 50, 24 csészére 2 frt. 50; 48 csé-
szére 4 frt. 50 kr., poralakban 120 csészére 10 frt. 288 csészé-
re 20 frt. 576 csészére 36 frt. Kapható Barry du Barry és
társauál, Bécs, Wallischgasse nr. 8 valamint minden városban
gyógyszereszek és fűszerkereskedőknél is; a bécsi ház minden
vidékre posta-utalvány, vagy utánvét mellett is küld.

Magyarországban kapható a következő helyeken és urak-
nál, Ara d, Tones és társa; Debreczen, Mihálovics István,
gyógyszertár a kigyóhoz; Duna-Földvár, Nadhera Pál;
Észék, Dávid Gyula gyógyszerész; Maros-Vásárhely,
Fogarasi Demeter J.; Pest Török József gyógyszerész;
Székes-Fehérvár, Diabella György; Temesvár, Quiriny
Albert városi gyógyszertár, Wersetz, Fischer Mórícznál.

Kihúzott lotteria számok. 1874.

Buda 28. Febr. 26, 42, 13, 90, 61.

Debreczeni piaczi középár, mérőben. 1874. Feb. 17.

Buza 140. Kétszeres 620. Rozs 530. Árpa 330. Zab 225.
Tengeri 420. Köles 490. Kása 850. 1 zsák burgonya 220. 1
mázsa szalonna 38—39—40 frt. Háj 1 mázsa 42—43—44 frt.

Bécsi bürze Márcz. 6 Ezüst 10460. Arany —.

Felölös szerkesztő s kiadó **Báthory Sándor.**

HIVATALOS ÉS MAGÁN HIRDETÉSEK.

Bérbeadó lak.

Nagyhatvan-utcán 1446. sz. a. háznál, az utcára néző kényelmes lakrész, öt szoba, konyha, kamarák, padlás, pincze, fásszín; — vagy esetleg az udvarban, ugyan ilyen, — de két részre is osztható lakosztály, bérbe kiadó. — Értekezhetni a tulajdonossal, azon háznál.

796.
1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Jobbágy Jánosnak** alperes **Kis István** elleni végrehajtási ügyében az e törvényszéknek 6968/1873. számú végzésével kitűzött árverés, alperes neje s közös tulajdonos társa kérelme folytán oda módosított, hogy a debreczeni 2061 számú tjkönyvben foglalt ingatlanok, u. m. a 3400 aftra becsült Kismesterutcai 1332. számú házastelekek és 1 hold 1550 négyzetegöl külső földnek nemcsak alperest, hanem nejét **Agoston Teréziát** illető része is tehát az egész birtoktest együtt fog a kitűzött határidőben u. m. f. évi mártus 11. szükség esetére **ápril hó 11-ik napján d. u. 3 órák**or kiküldött végrehajtó Vetyés Mihály által a telekhivatalban megtartandó árverésen eladatni.

Kikiáltásiár lesz a becsérték, a venni szándékozók által letendő bánatpénz 340 ft.

A 4068/1873. számú végzésel már megállapított többi feltételek, melyek szerint a vételár 3 egyenlő részletben és pedig a leütéstől számítva 1. 3 és 5 hónap alatt esedékes 6 % kamattal e telekkönyvi hatóságnál lefizetendő, a bánatpénz pedig az utolsó részletbe tudatik s az változat nem szenved. Egyszersmind azok, kik a fentirt ingatlanokból Kis Istvánné Agoston Teréziát illető részre tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetnek vélnék, felhivatnak, hogy igény keresetüket ezen hirdetés harmadszori közzétételétől számított 15 nap alatt fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. tszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874. febr. 13-án tartott üléséből.

3—3. **Szentpéteri Sándor** aljegyző.

27.
1874

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Holesy Arnoldnak** alperes **Kovács Jánosné** Erdei Ludovika ellen végrehajtási ügyében 2000 aft tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan u. m. a szepesi 80. számú telekjegyzőkönyvben, a jelenleg alperes gyermekei tulajdonul bejegyzett 33354 aft. becsült s lak és gazdasági épületekkel, tőglá és cserépgyárral felszerelt 11 nyilas vagyis 66 hold 400 ööl szántó föld folyó 1874-dik évi **ápril hó 20-ik**, szükség esetére **máj. hó 20-dik** napján délutáni 3 órák, a tkvi irodában kiküldött végrehajtó Vetyés Mihály által megtartandó árverésen el fog adatni. — Az árverési feltételek a következők:

1. Kikiáltás ára becsérték; melynek 10 % -a, vagyis 3335 ft az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzül letendő.

2. Az ingatlan az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladatik.

3. A vételár 3 egyenlő részletben és pedig a leütéstől számítva 3—6 és 9 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamattal fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanok azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindenemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére utjabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fog adatni.

Egyszersmind azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetnek vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számított 15 nap alatt a fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi február hó 6-dik napján tartott üléséből.

3—3. **Boruzs József**, jegyző.

507.
1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Fried Károly** részére, alperes **Buglyó Pétertől** 100 aft. tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan u. m. a debreczeni 1072. számú telekjegyzőkönyvben bejegyzett csapóutcai **524 sz. házastelek**, és **2 hold 250 ööl** külső földnek alperest illető 300 ft-ra becsült fele része, folyó 1873-ik évi **ápril hó 7-ik**, szükség esetére **május hó 7-ik** napján délutáni 3 órák, a telekkönyvi irodában, kiküldött végrehajtó Kovács József által megtartandó árverésen el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10 % vagyis 30 ft az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzül letendő.

2. Az ingatlan az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-dik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladatik.

3. A vételár egyenlő részletben, és pedig az első a leütéstől 1 hónap, a második a leütéstől 2 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamattal, a fent irt tkvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanok a vételár lefizetése után birtokába és használatába lép; tulajdonjoga is ekkor fog hivatalból bekebelezettni.

1. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a birtokba vételtől fogva eső mindenemű adó és egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére utjabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fog adatni.

Egyszersmind azok, a kik lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetnek vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számított 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint tkv. hatóságnak 1874. évi február 20-dik napján tartott üléséből.

1—3.

Hegedüs István
aljegyző.

5941.
1873.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Kémery Dániel** részére, alperes **Szentgyörgyi Elektől** 520 aft. tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan, u. m. a debreczeni 3274. számú telekjegyzőkönyvben a 4275. h. r. sz. alatt bejegyzett 400 aftra becsült 800 ööl libakerti veteményes föld a rajta levő fűlegóriával folyó 1874-dik évi ápril hó 1-ső, szükség esetére május hó 1-ső napján délutáni 3 órák, a telekkönyvi irodában kiküldött végrehajtó **Kovács József** által megtartandó árverésen el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10 % -a, vagy is 40 aft az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzül letendő.

2. Az ingatlan az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-dik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladatik.

3. A vételár 3 egyenlő részletben és pedig a leütéstől számítva 1, 2 és 3 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamattal fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanok azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindenemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére utjabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fog adatni.

Egyszersmind azok, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetnek vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számított 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi február hó 20-dik napján tartott üléséből.

Boruzs József,
jegyző.

2—3.

504.
1874.

Arverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírrétéltik, miszerint a felperes **Özv. Jenei Imréné** részére, alperes **Szabó Mihály és neje Gyökös Juliánától** 40 aft. tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. adebrecezeni 1280. számú telekjegyző-könyvben bejegyzett 650 aftra becsült **csapó külváro-3050 sz. házastelek** folyó 1874-ik **ápril hó 13-ik**, szükség esetre **május hó 13-dik** napján délutáni 3 órakor, a telekkönyvi irodában, kiküldött végrehajtó Vetéssy Mihály által megtartandó árverésen el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kiküldési ár a becsérték, melynek 10%-a, vagyis 65 frt. az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzül leteendő.
2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatók.
3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 14 nap 2 hónap és 4 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.
4. Vevő a vett ingatlanok a leütés után 14 nap múlva, birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.
5. Vevő viseli az átirási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindennemű adós egybérterhet.
6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére ujabbban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is elfog adatni.

Egyszersmind azok akik a lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnek felhívattak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számított 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi február hó 27-dik napján tartott üléséből.

Hegedüs István

1—3.

aljegyző.

221.
1874.

Arverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírrétéltik, miszerint a felperes **Özv. Rostosnyik Andrásné Gál Mária** részére alperes néhai **Tornai Ferencné Bauer Anna**, s illetőleg néhai férje hagyatékából lefoglalt ingatlanok, u. m. a debreczeni 2574. számú telekjegyző-könyvben bejegyzett 35,000 aftra becsült jelenleg kávéház, vendéglő, és bolt helyiségül használt piactuczai, 1898. sz. házastelek, és 9 föld, 600 öföld külső föld, 2000 frt tőkehátralék, s járulékaik kielégítésére folyó 1874-dik évi **ápril hó 27-dik**, szükség esetre május hó **27-dik** napján délutáni 3 órakor, a telekkönyvi irodában, kiküldött végrehajtó **Kovács József** által megtartandó árverésen el fognak adatni. Az árverési feltételek a következők:

1. Kiküldési ár a becsérték, melynek 10%-a, vagyis 3500 frt az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzül leteendő.
2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatók.
3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 2, 4, és 8 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.
4. Vevő a vett ingatlanoknak a leütés után 14 nap múlva azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.
5. Vevő viseli az átirási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütés követő hó 1-ső napjától fogva eső mindennemű adós egybérterhet.
6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére ujabbban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is elfog adatni.

Egyszersmind azon jelzálogos hitelzők, kik nem a telekkönyvi hatóság székhelyén laktak, felhívattak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén megbízottak rendelkezjen, s azok nevét és lakását az eladásig jelentésk be, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd Ujházi Sándor által fognak képviseltetni.

Azok pedig, kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnek, felhívattak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számított 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi február 6. napján tartott üléséből.

Borusz József, jegyző.

2—3.

Tiszavidéki és arad-temesvári vasut.

MENETREND, 1873- november 16-tól további intézkedésig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.

	6. p.	6. p.	6. p.
Bécs ész.v.ind.	8 — este.	8 30 reg.	
„ áll.v. „	8 20 „	8 45 „	
Budapest	7 30 regg.	6 26 este.	
	1, 2, 3. oszt.	1, 2, 3. 4. o.	3, 4. o.
Czegléd	10 18 reg.	9 18 este.	4 — reg.
Szolnok	11 22 „	10 26 déj.	6 16 „
P.-Ladány	2 — délu.	1 32 „	11 36 „
Debreczen	3 51 „	4 30 reg.	2 30 déu.
Nyíregyh.	5 39 „	7 48 „	(érk.)
Szerencs	8 4 este.	11 27 „	1, 2, 3. 4. o.
Miskolcz	9 25 éjjel.	15 16 déu.	8 reg.
Kassa érkező	11 51 éjjel.	6 este	11 43 déu.

IV. Kassáról Pest és Bécs felé

	6. p.	6. p.	6. p.
Kassa indulás	1, 2, 3. oszt.	1, 2, 3. 4. o.	6. p.
Miskolcz	5 — reg.	9 20 d. e.	6 1 este
Szerencs	7 42 „	1 41 d. n.	9 24 „
Nyíregyh.	8 53 „	4 14 „	(érkező)
Debreczen	10 45 déle.	7 17 este.	3, 4. o.
P.-Ladány	12 43 délu.	10 12 éjjel.	3 25 au.
Szolnok	2 24 „	12 22 „	6 20 este.
Czegléd érke.	4 54 „	5 59 „	12 14 éj.
Pest	8 31 este.	8 45 „	1 49 „
Bécs ész. v. ér.	6 3 reg.	6 9 este.	
„ áll.v. „	6 20 „	6 24 „	

II. Bécs s Pestről Arad s Temesvár felé.

	6. p.	6. p.	6. p.
Bécs ész.v.indul.	8 — este.	9 30 reg.	
„ áll.v. „	8 20 „	8 45 „	
Budapest	7 30 regg.	6 26 este.	
	1, 2, 3. oszt.	1, 2, 3. 4. o.	3, 4. o.
Czegléd	10 18 déle.	9 8 „	6 30r.
Szolnok	11 12 „	10 15 déj.	8 54 „
Mező-Tur	12 22 délu.	12 5 „	11 42a.
Csaba	2 1 „	2 55 reg.	4 16a.
Arad érkező	3 36 „	5 35 „	7 33 e.
„ indulás	5 56 „	6 — „	
Temesvár érke.	5 46 este.	8 26 „	

V. Temesvár s Aradról Pest s Bécs felé.

	6. p.	6. p.	6. p.
Temesvár ind.	1, 2, 3. oszt.	1, 2, 3. 4. o.	6. p.
Arad érke.	10 17 reg.	5 56 délu.	
„ ind.	12 12 „	8 40 „	3, 4. oszt.
Csaba	2 10 „	9 10 „	6 20 reg.
Mező-Tur	3 43 „	11 42 éjj.	10 12 d. e.
Szolnok	4 54 „	2 14 „	1 59 d. u.
Czegléd érke.	5 49 este.	4 27 reg.	5 34 „
Budapest	8 31 „	8 45 „	6 39 este.
Bécs ész. v. érke.	6 3 regg.	6 9 este.	
„ áll.v. „	6 20 „	6 24 „	

III. Bécs és Pestről Nagyvárad felé.

	6. p.	6. p.	6. p.
Bécs ész.v.ind.	8 6 — p. este.	8 30 p. regg.	
„ áll.v. „	8 „ 20 „	8 „ 45 „	
Budapest	7 30 „ reg.	6 „ 28 „ este.	
	1, 2, 3. oszt.	1, 2, 3. 4. oszt.	
Czegléd	10 18 „	9 18 „	
P.-Ladány	2 „ 35 „ délu.	2 „ 10 „ éjjel.	
N.-Várd érke.	4 „ 47 „	5 „ 21 „	

VI. Nagyváradról Pest s Bécs felé

	6. p.	6. p.	6. p.
N.-Várd ind.	1, 2, 3. oszt.	1, 2, 3. 4. oszt.	
P.-Ladány érke.	11 6 „ 22 p. déle.	9 6 „ — p. este.	
Czegléd	1 „ 23 „	11 „ 45 „ éjjel.	
Budapest	5 „ 49 „	5 „ 59 „ regg.	
Bécs ész. v. „	8 „ 31 „ este.	8 „ 45 „ „	
„ áll.v. „	6 „ 3 „ reg.	6 „ 9 „ este	
„ áll.v. „	6 „ 20 „	6 „ 24 „	

A vonatok indulási ideje a közbe eső állomásokról, valamint azok esatlakozása Aradon, Csabán, Nagyváradon, Kassán, Miskolczon és Temesváron a pályavárakozó kifüggesztett menetrendekből tudható meg.

Pályacsatlakozások:

I. Aradon: az elsőrendű vasut személynővonatához Gyula-Fehérvár felé s Petrozsény és Gyula-Fehérvár felől Szolnok s Szeged felé.

II. Csabán: az alföldi vasut vonata Szeged Nagyvárad, Arad, Temesvár és Szolnok felé.

III. Debreczenben: Kassán és a m. északkeleti vasut vonatahoz Sziget felé, s innen Czegléd felé.

IV. Kassán: a kassai-oderbergi vasuton Oderburg és Eperjes és a m. északkeleti vasut vonatahoz Lemberg és Sziget felé. A kassai-oderbergi vasut 3. sz. személyvonata Oderburg és Eperjesről a 2. sz. vonathoz Czegléd felé és ezen vasut Oderburgból jövő 3. sz. és Eperjesből jövő 305. sz. vegyes-vonata a 6. sz. vonathoz Miskolcz felé.

V. Miskolczon: Hatvan és Budapest felé.

VI. Nagyváradon: az alföldi vasut vonatahoz Eszék és az m. keleti vonathoz Kolozsvár és Bra-só felé.

VII. Nyíregyházán: Ungvár felé.

VIII. Szerencsén: S.-A.-Ujhely Sziget felé.

IX. Szolnokon: Hatvan felé.

X. Temesváron: Szeged és Bazsiás felé.

Az igazgatóság